

Wetterlundhelgen 2023

Underlag för gruppsamtal

Utvalda texter från boken "DE TVÅ VILDDJURSTÅGEN – och andra texter i världskrigets skugga" av N.P. Wetterlund

INNEHÅLL:

De två vilddjurstågen i Stockholm (1914)	
<i>Upp 13</i>	
Försvaret	
1. Lammets järnspira	1
<i>Upp 2:26–29; 6:16; 19:15</i>	
2. Vilddjurets järnspira	1
<i>Upp 13:7, Vilddjuret råder, Plikten att värna sin själ – viktigare än värnplikten</i>	
De kristnas världskrig (1915)	3
<i>Kristi kristendom – ej budlöst evangelium. Upp 17:1; 19:2 Himmelskt fädernesland Hebr 11:13–16</i>	
Vid det "gyllene altaret" på världskrigets dag (1916)	4
<i>Bön! Upp 8:3–4; 15:4</i>	
En prisgivningens världsdom (1916)	5
<i>"Segeer-Kristus" – personligt ansvar!</i>	
I Folkens prisgivning åt ohörsamhet	6
<i>Rom 1:24, Gud förbarmar sig – Rom 11:32</i>	
III Världens prisgivning åt den onde	7
<i>Tronmänniskor – Matt 19:28. Tubuds-kärlek</i>	
IV Folkens prisgivning åt jordens konungar och den stora skökan	8
<i>Släpp vilddjuret och ta Lammet!</i>	
På Sions berg vid det sista vilddjursskiftet (1918)	
<i>Upp 13 & 14</i>	
De två härarna	10
<i>De 144-tusen som följer Lammet – Upp 17:12–14</i>	
De två namnen	11
<i>"Jag är"</i>	
Det sista vilddjursskiftet	11
<i>Stå med Lammet på Sions berg!</i>	

Frågor för samtal – se sista sidorna i detta häfte

Efter varje texturval refereras till var de står i bokutgåvan samt i den digitaliserade pdf-versionen.

"DE TVÅ VILDDJURSTÅGEN- och andra texter i världskrigets skugga" kan laddas ner gratis som pdf från Skriftkommitténs hemsida

<https://www.npwetterlund.se/skrifter>

De två vilddjurstågen i Stockholm

Försvaret

1.

Lammets järnspira

Båda tågen sysslar med försvaret, nämligen med det försvar som är krigsmakten eller vilddjurets järnspira.

Men det finns ett annat försvar, nämligen Lammets järnspira.

Lammets järnspira är ett bildligt uttryck, som betecknar lammets hårda härskarmakt eller "Lammets vrede" (Upp 6:16). Där kärlekens milda spira icke räcker till, där tillgrips den krossande järnspiran (2:26–29; 19:15). Denna vredesspira är det fruktansvärdaste som finns, ty den har all makt i himmel och på jord.

Mången lärjunge, som envisades att behålla hedningen eller vilddjuret i sitt hjärta, fick omedelbart i anden eller indirekt genom en dom ett sådant slag av järnspiran att det kändes, som om han blivit en i tusen bitar krossad lerkruka.

Ett lindrigt slag av spiran låg i detta järnord till Petrus: *Gå bort ur min åsyn, Satan!* (Matt 16:23). Och hade icke Petrus låtit krossa sig till liv, så hade spiran med allt hårdare slag krossat honom till död. Så fruktansvärd är Guds och Lammets vredesspira.

Varje människa, som låtit järnspiran krossa sig till liv, och därmed gjort andebytet eller bytt ut sin vilddjursande mot Lammets ande, hon får Lammets järnspireskydd eller ett sådant järnspireförsvar, att ingen fiendemakt på jord eller i avgrund mäktar kröka ett hår på hennes huvud.

Ett tydligt exempel på detta skydd ser vi redan i Gamla testamentet. Elisa omringades av en stor fientlig krigshär med hästar och vagnar. Hans tjänare blev förskräckt, men Gud öppnade dennes ögon för den omgivande andevärlden. Och han fick se en härlig syn; han såg, *"att berget var fullt med hästar och vagnar av eld runt omkring Elisa"*. Och den stora fiendehären med alla sina hästar, vagnar och vapen förmådde

icke lyfta ett finger mot honom (2 Kon 6:8–18). Se där Elisas osynliga krigs- och skyddshär, hans ööverbanneliga järnspireförsvar.

Om nu det svenska folket i botfärdighet lät Lammets järnspira krossa sig till liv och därmed gjorde andebytet eller bytte ut sin vilddjursande mot Lammets ande, då skulle vårt folk få Lammets järnspireförsvar i gestalten av väldiga härar av osynliga järnspireförare, som i farans stund besatte våra berg, dalar, slätter och hav så att icke all världens fiendehärar mäktade lyfta ett finger mot vårt folk eller beröva det en tumsbredd jord.

Bland dessa järnspireförare finns alla avlidna övervinnare eller sådana som gjort fullt andebytte, medan de levde. De har fått järnspirans "makt över hedningarna" (Upp 2:26–29).

När ett folk har Kristi ande och sinne, då har Kristus något att försvara i det folket, och då blir det sannerligen försvarat.

Ja, ett så väldigt och härligt försvar kunde vårt folk för länge sedan ha fått genom den folkfrälsning¹, som i 1 000 år stått detsamma till buds. Och då behöver vi inga pansarbåtar, inga kanoner, inga soldater. Slikt elände får vi nu dras med, därför att vi icke gjort det andebytte, som i 30 mansåldrar stått oss till buds. Vår krigshär är vårt kristna fattigdomsbevis.

sid 23–24 (12–13 i pdf)

2

Vilddjurets järnspira

Båda tågen sysslar med det försvar, som är krigsmakten eller vilddjurets järnspira. Nu några ord om denna spira.

Allt krig är synd. "Krigsmakten till lands och vatten" är en syndamakt; vilddjurets järnspira är syndaspiran.

Allt krig (även försvarskrig) är synd. Ty allt krig är ett uttryck för en fallen, låg och rå ståndpunkt i folkens utveckling eller en yttring av mänsklighetens självförvållade och solidariska vilddjursväsen.

Denna djuriska och självförvållade ståndpunkt hos de kristna folken uttrycker

¹ Hedningarnas folkfrälsning är av två slag: den tusenåriga, som kommer till stånd först sedan Israels folk blir frälst, samt den för-tusenåriga. Det är denna senare folkfrälsning, som alltjämt, men ännu förgäves, stått de kristna folken till buds. Och denna frälsning som

visserligen i kraft och härlighet står efter den tusenåriga, är dock så kraftig och härlig, att där den kommer till stånd, där blir en väldig uppståndelse bland judarna, ty de "uppväcks till avund" eller "bringas till svartsjukt nit", nämligen om sin egen frälsning (Rom 11:11; se författarens bok: Guds tempel och hedningarnas förgård).

Skriften så: *Det gavs åt vilddjuret att råda över alla folk* (Upp 13:7), nämligen *emedan* och *så länge* de icke vill låta Lammet råda över sig och bli Lammets folk med Lammets ande och järnspira.

Det är de folk, över vilka vilddjuret råder, som för anfalls- och försvarskrig; de folk, över vilka Lammet råder, för varken försvars- eller anfallskrig. Krig är för dem omöjligt och obehövt; Lammets järnspira sköter deras försvar.

Men ännu har icke något "kristet folk" blivit Kristi folk, fastän alla "kristna folk" kunde ha blivit Kristi folk, om de gjort andebytet.

Sålunda är allt krig (även försvarskrig) bland nutidens kristna folk icke blott synd, utan en stegrad synd och blir en allt mer stegrad och fasansfull synd, ju längre det lider, ty folken kunde för länge sedan ha blivit Kristi folk och därmed för länge sedan ha kommit ifrån krigets låga och syndiga ståndpunkt.

Då nu även försvarskrig är synd, kan då en sann kristen delta i ett sådant krig? Vi har några bibelställen, som ger oss ledning i denna sak.

Då krigsmän kom till Johannes Döparen och frågade vad de skulle göra, svarade han: "Gör icke övervåld mot någon eller orätt, och låt er nöja med er sold" (Luk 3:14). Alltså rådde han dem icke till att ta avsked. Och sålunda var den sinnesändring, som han predikade, icke alldeles oförenlig med krigstjänst.

Kristus träffade en romersk militärkapten (hövitsmannen i Kapernaum); och han fann hos honom en så stor tro, att han icke ens i Israel funnit en sådan. Och han befallde honom icke att ta avsked. Och sålunda är en sann tro icke alldeles oförenlig med krigstjänst (Matt 8:5 f.).

Även Petrus träffade en romersk krigsman (vid namn Kornelius), vars böner och allmosor kommit i åminnelse inför Gud. Han fick den Helige Ande och döptes och blev alltså en sann kristen. Men Petrus ålade honom icke att ta avsked och sålunda är sann kristendom icke alldeles oförenlig med krigstjänst (Apg 10).

Nu påstår man sig ha funnit i historien att både hövitsmannen och Kornelius tagit avsked från krigstjänsten. Ja, det är möjligt och till och med ganska troligt, då de blivit så särskilt benådade. Men vad som är alldeles visst, är det, att Kristus och Petrus varken ålade dem att ta avsked eller att stå kvar i tjänsten; utan de lämnade åt dem själva att pröva, huruvida och hur länge de kunde

stå kvar i eländet. Alltså har Kristus och Petrus gjort krigstjänsten till en frivillig sak för en sann kristen; och ingen överhet i världen har rättighet att göra den till en tvångssak. *Lagen om allmän värnplikt är icke under alla förhållanden bindande för en sann kristen.*

I de tre bibelställen, som vi anför, skiljs icke mellan försvarskrig och anfallskrig. Men det framgår tydligt av dem, att en sann kristen under vissa förhållanden kan delta i försvarskrig.

Men då nu även ett sådant krig är synd, då syndar ju den, som deltar i ett sådant. Ja, han begår en sådan synd, som Johannes Döparen, Kristus och Petrus lät de nämnda krigsmännen begå, då de tillät dem att stå kvar i krigstjänsten; ty krigets folk- och världsbehärsande synd kunde icke då skaffas ur världen, eftersom detta kan ske först i den mån Kristus blir predikad för folken och av dem mottagen genom nyfödelse, som är andebytet.

På samma sätt förhåller det sig med mycken annan synd. Till exempel: slaveriet är synd. Men Paulus säger: "Har du såsom träl blivit kallad, så bekymra dig icke" (1 Kor 7:21). Därmed lät han slaveriets synd fortgå, ty denna synd kunde icke då avskaffas. Och först i nyare tid har kristendomens lära om det allmänna broderskapet så inverkat på folken, att slaveriet blivit lagligen förbjudet.

Den kristne slaven på Pauli tid var alltså martyr under slaveriets synd, som då icke kunde avskaffas. På samma sätt är en sant kristen krigsman hos ett folk med till exempel allmän värnplikt martyr under krigets synd, som till en tid är en folk- och världsbehärsande synd. Hans deltagande i krig är ett fruktansvärt martyrskap, en sida i den "säck", vari "oljans söner" är klädda så länge vilddjuret råder över deras folk.

Ty en sant kristen krigsman deltar icke i vapenövning och krigföring såsom vilddjursmänniska i likhet med flertalet av hans kamrater, utan såsom lamm-människa, ja, såsom lamm mitt ibland dessa tvåbenta vilddjur av både manskap och befäl. Och han måste i varje ögonblick vara på sin vakt mot det råa och djuriska sinne, som med liv och lust hanterar mordvapnen; och på sin vakt mot det djuriska vildliv, som han kanske dag och natt får bevittna hos både manskap och befäl. Och han måste uppträda mot allt detta onda och bestraffa det, ty i annat fall gör han sig delaktig däri. Därmed utsätter han sig för en svår förföljelse. Och så får han erfara, vilket fruktansvärt martyrskap, som

”krigssäcken” innebär och vilken fruktansvärd själafara, som ligger i denna ”säck”. Och mången yngling, som började sin vapenövning med Kristi sinne, återkom från densamma med vilddjurets sinne. Ja, här har många tusen ynglingar i vårt land tagit skada till sina själar. Och icke så få har vägrat att bära vapen och istället undergått lagens straff härför. Och då de gjorde detta för att värna samvetet och rädda sitt eviga liv, då gjorde de alldeles rätt. Ty en sann kristens krigstjänst har Kristus gjort till en frivillig sak och därmed lagt ansvaret i hans egen hand. *Högre än värnplikten står plikten att värna sin själ; viktigare än att försvara sitt fädernesland är att försvara sitt eviga liv.*

I det 6:e världariket, varunder överheten åtminstone på ett yttre sätt bekänner sig till kristendomen och skyddar dess bekännare, är krigstjänsten i allmänhet ett någorlunda drägligt martyrskap; men i det 7:e världariket, då de tio konungarna (överheten) ger sin makt och myndighet åt vilddjuret till utrotningskriget mot Lammet och dess kallade, utvalda och trogna (Upp 17:12–14), då blir den absolut odräglig och oförenlig med sann tro. Och ve den, som försvarar landet till en tummelplats åt det folkvilddjur, vars högsta strävan är att utrota Lammet och dess folk ur landet. Och redan nu bryter detta antikristiska rike in i alla samhällsklasser i de kristna länderna, och inte minst i vårt land.

Och redan nu, under denna övergångstid, går mången yngling med denna fråga i sitt hjärta:

”Gör jag rätt i att försvara landet åt ett folk, som haft kristendom i 1 000 år, men alltid hårdnackat stått Kristi ande och sinne emot;

åt ett folk som i 1 000 år fört utrotningskrig i varje församling mot ”solkvinnans kvarblivna ättlingar” och på otaliga sätt förtrampat och plågat dem;

åt ett folk, som alltjämt vill ha landet till en tummelplats åt det mångtusenåriga svenska vilddjuret;

åt ett folk, som efter 100-årig fred och lyckosam tid är mera jordiskt, djuriskt och förhärdat än någonsin förut;

åt ett folk, som nu mer och mer ger insteg åt uppenbar antikristendom? ”

Med denna fråga skall du yngling gå till Gud under en längre tids bön för att få svar och visshet av honom och icke av människor.

sid 25–31 (13–17 i pdf)

De kristnas världskrig

Hade dessa folk mottagit Kristi ande, som fyller hjärtat med hans överjordiska och övervärldsliga kärlek till Gud och till alla folk, då hade detta krig aldrig funnits till. Men när den anden icke fick ingå i dem, då fick Satans ande fara in i dem alldeles som i Judas. De kristnas världskrig är en frukt av deras månghundraåriga ”Judas-förhärdelse” mot Kristus, som haft dessa folk till sina lärjungafolk i tusen år. Men – de lärde ingenting. Och så fick de gå till mästaren djävulen, som lärde dem att hata och bekriga varandra som djävlar.

Djupaste orsaken till de kristnas världskrig är alltså självförvållad brist på kristendom eller på Kristi ande och sinne. Så enkel är saken. Men det ser icke Europas kristna folk, varken de krigande eller ickekrigande. Ty alla ligger de under den 5:e skålens förmörkelse eller gudsförblindelse, som är straffet för tusenårig självförblindelse.

Alltså finns det i himmel och på jord intet annat botemedel mot krig, än Kristi kristendom, som utrotar vilddjursanden ur hjärta och sinnen och ger Lammets ande, frids- och fredsfurstens ande.

Skenkristendomen framställs i Skriften under bilden av ”den stora skökan” (Upp 17:1), som är världs- eller vilddjursanden under kristen förklädnad i alla kyrkor, både stora och små. Henne tillskrivs hela världsfördärvet. Hon sägs ha *”fördärvat jorden med sin otukt”*, det är, med sin förstabudslösa kristendom, som är världsandlighet eller äktenskapsbrott emot Gud (Upp 19:2). Hon sägs *”ha givit alla folk att dricka av sin otukts vin”* (14:8). Och hon sägs *”ha förvillat alla folk med sin trolldom”* (18:23), det är, med en frälsning som hon trollar sig till utanför ”de två buden”, där det i tid och evighet icke finns någon frälsning.

Märk alltså noga, att Skriften lägger skulden till världseländet på den kristna skökkyrkan. Hon har fördärvat Europas folk. Detta fördärv ligger nu i öppen dager i de kristnas världskrig, som är följden av tusenårig kyrklig otukt, kyrklig trolldom och kyrkligt padderi.

Nu, fram ni miljoner sanningsmänniskor bland alla kristna folk och fatta skarpt i sikte er världsfrälsande uppgift.

Ska ni tillåta den månghövdade kyrkohydran och trollpackan att försätta med en kristendom,

som ”konserverar” vilddjuret och gör det till ett kristet krigsdjur, som då kommer med ett andra världskrig, långt fasansfullare än det första?

Nej, nu har Gud talat till folken genom världskriget och avslöjat och dömt den stora skökan. Och nu tillkommer det er att fortsätta domen över henne, så att hon störtas och utrotas bland alla folk.

Och upproret skall bestå däri, att ni sanningsmänniskor både enskilt och offentligt bringar alla dessa kyrkor under sanningens belysning och dom, så att skökan i dem avslöjas inför folken, så att de må kunna se och undfly det ödesdigra folkfördärv, som Guds ord tillskriver henne.

Ny väckelse måste komma, som lär människorna att lägga sin frälsning i ”Andens lag” (Rom 8:2), som är Guds buds evangelium i Kristus.

Skarp skillnad i liv mellan de kristna och världen! Bort med statskyrkoandligheten, som klenar in sig i världen och lever världen lik, så att många miljoner människor under många mansåldrar i vårt land aldrig sett någon kristen!

Sverige är byssusfolkets fädernesland, men icke det nuvarande Sverige. Detta land är för Lammets trogna ”ett främmande land”, i vilket de är apostoliska ”främlingar”. De är det apostoliska avskummet och avskrädet, det apostoliska skådespelet inför änglar och människor (Jfr. 1 Kor 4:9–13). De är landlösa i landet, jordlösa på jorden och värdelösa i världen.

De är det apostoliska pilgrimsfolket, som är statt på genomresa genom det främmande landet Sverige och som icke äger, men ”söker ett fädernesland, det himmelska”. Och just därför att de icke har sitt fädernesland på jorden blygs icke Gud för att kallas deras Gud (Jfr. Hebr 11:13–16).

De söker det himmelska fäderneslandet. Och vilket är det? Jo, just Sverige. Naturligtvis; ty liksom den gudtrogne israeliten sökte ett himmelskt Kanaan (Palestina) såsom sitt fädernesland, så söker den lammtrogne svensken ett himmelskt Sverige såsom sitt fädernesland.

Och sannerligen, de svenska lammtrogna söker icke förgäves. De får Sveriges land till sitt fädernesland, först såsom tusenårslandet, det dyra och kära, där vapnen är smidda till plogbillar, och sedan såsom fäderneslandet, det

outsägligt dyra och kära, på den nya jorden.

Frälsta är de blott i hoppet (Rom 8:24) och Sverige såsom fädernesland äger de blott i hoppet. Nu besitter vilddjuret det, men då skall ”de saktmodiga” besitta det (Matt 5:5).

Men i brinnande böner och i Lammets överjordiska kärlek slår Sveriges ”avskrädesfolk” sina armar kring Sveriges folk för att om möjligt icke sakna en enda av det i det himmelska landet; och slår sina armar kring Nordanlandet, det dyra, där även varje träd, blomma och sandkorn, är hjärtinnerligt kära, ty de sluter i sig det oförgängliga väsendet till paradiset i tusen år och till det himmelska härlighetslandet i evigheters evigheter. **Amen**

sid 33–44 (19–26 i pdf)

Vid det ”gyllene altaret” på världskrigets dag (Upp 8:3–4)

På de heligas bön ligger nu en omätlig vikt. Ty försummas den, då kan världskriget sluta *så*, att Herrens ankomst fördröjs i många hundra år.

Visserligen har de kristna folken förtjänat krigets vredesskålar. Ty Kristi ande, som avskaffar rustning och krig, har de hårdnackat motstått i tusen år.

Men genom de heligas prästerliga förbön skall dessa skålar bli födslökval till liv för alla dessa folk (Upp 15:4). ”Folken, folken, folken – Herre, fräls dem, fräls dem, fräls dem!” Så ljuder det nu både dag och natt i de heligas hjärtan, som kallats till mötet däruppe.

Alla lekamliga och andliga småbestyr och småintressen försvinner totalt i vår ”stora tid”, där räddningen ligger i att gripa *det stora*, som är *alla* folks och *hela* mänsklighetens frälsning genom Kristi ande och sinne, som utrotar vilddjur och sköka och därmed allt krig och allt annat ont på vår jord.

Varje helig, som kallats till bönen, bär hela den lidande och bidande skapelsen så fast i sin famn och så djupt i sitt hjärta, att han icke kan släppa utan att krossas. Sådan är den kärlek, som härskar bland jordens och himlens myriader vid altaret och tronen. Denna kärlek är ”*det stora*”, som vår stora tid omotligen kräver.

Alltså icke en kärlek till det egna folket blott, nej, *lika* kärlek till alla jordens folk. På de heligas bön ligger nu en omätlig vikt. Intet folk får genom segrar fördärvas i ett högmod, som kräver tuktan under sekler för att krossas. Intet folk får fördärvas genom sådana nederlag, som

tänder en hatets eld mot till och med Gud, en eld, som tar många mansåldrar för att släckas. Ty sker detta, då fördröjs folkens frälsningsdag, som just är Herrens ankomstdag.

Nej, sådant får icke ske. För det skall de kallade heliga dra försorg. Och det kan de, om de rätt sköter bönen och bönekvalet vid altaret och tronen. Ty ”Kristus har gjort dem till ett konungadöme och till präster åt Gud” (Upp 1:6). De sitter redan nu på troner. På dem ”övertinner de den onde” (1 Joh 2:13) och ”segrar över vilddjuret” (Upp 15:2). Därmed tar de del i världsstyrelsen, *och allt vad de vill i sin bön, det får de* (Joh 15:7). Ja, så väldig är de heligas bön: allmakten ställs till deras tjänst. Blott de stiger nog högt med sin bön, ända upp till altaret, som står mitt i världsfrälsningens oändliga riksviddar, mitt i kristallens himmelska och eviga rymder. **Amen**

sid 47–48 (28–29 i pdf)

Wetterlund om bönesvar i **Vid världskrigets slut** (1918)

Till sist en berättelse:

”1 februari 1916 började det förskräckliga slaget vid Verdun. Den tyske tigern tog sina språng för att krossa Frankrike.

Den 21 i samma månad kallades vi till bön vid det gyllene altaret. Den bön, som föddes i vårt hjärta var denna: Näps, o Gud, den tyske tigern!

Luftens makter stod emot oss. Kampen var hård. Men snart kom hjälpen. En flod av fröjd fyllde våra hjärtan. I denna fröjd var inlagt ett kraftigt ja, som gav fullkomlig visshet. Det var bönhörelsen i hjärtat; i det yttre kom den om någon tid. Tigern blev näpst och Frankrike räddat.

I mars 1918 började tyskarna sin sista stora offensiv. Vi greps av bävan. Vi fruktade en tysk seger. Ty en sådan skulle fördärva Tyskland i högmod och ententen i hat.

Men snart mildrades denna fruktan av en stilla sugning i vår ande, en sakt dragning uppåt. Vi återfick vår tillförsikt till ett riksgagneligt slut på världskriget.

Men nu uppstod en förnimmelse av stora rörelser i andevärlden. Det kändes att strid pågick även där. Och det gav oss lust att vara med.

Så kom den 24 mars. Då fick vi en kraftig kallelse till bön vid altaret. Vi liksom drogs in bland bedjande skaror högt över jorden.

Den bön som föddes i vårt hjärta och lades på vår tunga var densamma som förut: Näps, o Gud, den tyske tigern!

Denna bön fick ett ovanligt starkt motstånd. Vi kände oss omgivna och stundom liksom genomträngda av onda andemakter. Gång på gång rycktes bönen ur hjärta och mun; och förgelsens hemska flammor skar igenom vår varelse; en kvävande ångest grep oss.

Men annandag påsk klockan 6 på aftonen bröts motståndet. Vi kände tydligt, ja, vi såg tydligt i anden att ”*världshärskarna i mörkret, ondskans andemakter i himlarymderna*”, drevs bort av himmelska härar (Ef 6:12, Upp 19:14).

Och nu kom åter denna flod av fröjd med ett inlagt ja, som gav visshet. Och efter någon tid tog bönhörelsen yttre gestalt i tyskarnas reträtt.

Världshärskarna i mörkret, som i 4 år följt den tyske tigern och gett honom kraft och makt till hans blodiga bragder (jfr Upp 13:2), var bortdrivna. Miljoner soldater med världens största krigskonst förmådde nu intet. Deras segertid var ändad. ”*Hitintill, men icke längre*”, var ordern från högkvarteret, det högsta. Bulgarien faller, Turkiet och Österrike likaså. Ensamt och övergivet av alla sjunker Tyskland ned på knä inför ententen. Men aldrig har Gud stått Tyskland närmare än då det ligger där slaget. Det känner vi tydligt. Nu kan dess verkliga storhetstid ta sin början. Ni, Herrens heliga, kring jordens rund – bön för det kära Tyskland!”

Sådan är berättelsen. Jag har offentliggjort densamma för att uppväcka bedjare vid det gyllene altaret. – Vårt folks ödestimma slår en gång, kanske snart. Då fordras bedjare, som kan ställa sig inför Gud som en orubblig mur mot fienden. Har folket sådana, då kan de himmelska härarna, det vita rytteriet, gripa in och driva fienden bort. Har det inga sådana, då kan härarna icke gripa in, och då, ve vårt folk!

sid 90–91 (56–57 i pdf)

En prisgivningens världsdom ¹

Nu en fråga av största vikt. Det är denna: *Vad är världskriget?* Svaret ger Skriften tydligt och klart och med förfärande allvar. Svaret är detta: **Världskriget är prisgivningens världsdom.**

Då först några ord om prisgivningens orsak.

Kristus övervann de tre vilddjuren, nämligen:

¹ Ordet prisge betyder att utlämna, att (under tvång)

lämna ifrån sig någon eller något.

”det första vilddjuret”, som är världsanden eller det själviska jaget, ”det andra vilddjuret”, som är samme ande men i skenhelighetens förklädning, och ”det tredje vilddjuret”, som är draken (Upp 13:1–2, 12; 20:2).

Dessa djur, som är allt ont på jorden, i luften och i avgrunden har Kristus besegrat. Men därmed är de icke tillintetgjorda. De är blott besegrade ”stamvis” eller i *Kristi person*, som är stammen för grenarna. Segern skall fortsättas ”grenvis”.

”**Jag har övervunnit**” (Upp 3:21) – det är Seger-Kristus.

”**Lejonet har övervunnit**” (5:5) – det är Seger-Kristus.

”**Den som övervinner får ärva**” (21:7) – det är ”Segergrenen” i ”Segerstammen”.

I Seger-Kristus finns en segerande, som är de tre djuren övermäktig. Denne segerande är frälsningens livsväsen. Den förutan är ingen frälst. Ty den som icke har Kristi ande, hör icke Kristus till (Rom 8:9). På segern hängde det för Kristus, på segern hänger det för människan.

Segeranden utgöts på pingstdagen. I de 120, så även i de 3 000, tog han sin segerbostad och segertron. Det blev 3 120 segergrenar i Segerstammen.

I denna segerande predikades Kristus för folken (även för vårt folk). Men *Seger-Kristus* mottog de inte. De förfalskade honom, strök ut ordet Seger. Så gjorde de sig en *djur*-frälsare, som icke besegrade utan frälste de tre djuren, gjorde sig ett djurdop, som badade, men icke dränkte hjärtdjuren, gjorde sig en djurnattvard, som matade alla tre djuren, och gjorde sig djurgudstjänster med djurpredikningar av djurpräster. Ja, överallt strök de ut ordet Seger, så att de tre djuren överallt blev obesegrade. Så gjorde även vårt folk, och så gör det än i dag; dess Kristus är en *förfalskad* Kristus. Och därför går kanske 5 miljoner människor i vårt land med *obesegrade* vilddjur i sina hjärtan.

Så förblev folken *hednafolk*, det vill säga vilddjursfolk med namn av kristna folk. Deras kristendom blev skenkristendom. Men skenkristendomen är förklädd antikristendom. Ty under förklädnaden bor vilddjuret, som är Lammets fullkomliga ”*anti*”, det är motsats, motbild. Så beträdde folken (även vårt folk) den skenkristna antikristendomens ödesdiga världsväg. Och detta trots mångtusen varnande vittnen, sända av Gud, vittnen som förkunnade Seger-Kristus i Andens och kraftens bevisning,

och det ofta in i gräslig martyrdöd.

Nu ser vi prisgivningens orsak. Det var denna fräcka förfalskning av Kristus till en själasörjare åt vilddjuren och detta hårdnackade motstånd mot Guds vittnesbörd och grymma förföljande och utrotande av hans vittnen – *ja, det var detta himmelskriande världsuppror mot Gud, som tvang honom att prisge folken åt de onda makter, som de icke ville släppa.*

sid 49–51 (30–31 i pdf)

Prisgivningen har många sidor:

I

Folkens prisgivning åt ohörsamhet

Gud har gett dem alla till pris åt ohörsamhet för att sedan förbarma sig över dem alla (Rom 11:32).

Denna prisgivning gällde ”*alla*”, både judar och hedningar. De förra lades under denna dom, då de förkastade Seger-Kristus, och där ligger de ännu (v. 7). De senare prisgavs redan i den förkristna tiden. ”*Gud prisgav dem åt orenhet*” (Rom 1:24). ”*Gud gav dem till pris åt skamliga lustar*” (v 26). ”*Gud gav dem till pris åt ett ovärdigt sinnelag*” (v 28). Och allt detta på grund av ohörsamhet (olydnad) mot Guds lag i deras hjärtan (2:14–15). – Ohörsamma mot Guds röst i samvetet prisgavs de åt denna ohörsamhet, det är, de lämnades i dess våld, så att de blev dess fångar och slavar. I grundtexten står: ”Gud har inneslutit dem alla i ohörsamhet”. Alltså blev ohörsamheten ett fängelse, i vilket Gud stängde dem inne.

Ohörsamma mot evangelium, i vilket alla Guds bud är *Jesu bud* och alltså *frälsande ande- och livsbud*, prisgavs folken åt en förhärdad och stegrad ohörsamhet mot Jesu budevangelium. Ty ”*onda människor skall gå allt längre i ondska*”. – Ordagrant enligt grundtexten: ”*skall gå framåt till det värre*” (2 Tim 3:13). – Växa till mognad skall även ogräset (Matt 13:30).

Prisgivningen är alltså en Guds dom till syndens utveckling och mognad. Så för individen och så för folken. Detta för att syndaren skall tvingas att se det allt ”värre” och ”värre”, vartill Kristusförfalskningen för, och därmed tvingas att söka frälsning, innan prisgivningens evighetsdom faller.

”*Gud har prisgett dem alla för att sedan förbarma sig över dem alla.*” (Rom 11:32) Prisgivningens dom över den antikristiska

världen är alltså innerst och ytterst en den eviga kärlekens dom till världsfrälsning. Målet är detta: **Barmhärtighet mot alla, både judar och hedningar.**

sid 51–53 (31–32 i pdf)

III

Världens prisgivning åt den onde

Hela världen är i den ondes våld (1 Joh 5:19). Och jag hörde en stark röst i himlen säga... "Ve jorden och havet! Ty djävulen har stigit ned till er i stor vrede, vetande, att han icke har lång tid" (Upp 12:10, 12).

Vad har då folken att göra? Eller, om vi tänker på vårt folk, vad har detta att göra? Jo, att låta den antyddade väckelsen gripa omkring sig, så att åtminstone folkets flertal upphäver Kristus-förfalskningen och antar Seger-Kristus; eller, så att av dess 6 miljoner människor åtminstone 4 miljoner blir Kristi tronmänniskor.

En sådan förändring av vårt folk är *folknyfödelser*, som tillhör *världsförnyelsen* vid Kristi andra ankomst (Matt 19:28). I och med denna folkfödelse är folkets prisgivning upphävd och tusenårsriket kommet till vår nord.

Nu är det slut med folkegenkärleken och med den själviska fosterlandskärleken. Folket älskar andra folk såsom sig självt. Landet är tusenårslandet. Kärleken till detsamma är den heliga kärleken till paradiset i nord.

Icke vildjuret utan lammet (de saktmodiga) besitter vårt nyfödda land, där björnar betar tillsammans med kor och barnen leker vid huggormens bo (Jes 11:7–8).

Pilgrimernas vandring genom Vilddjurs-Sverige var just vandringen till detta *"bättre"* land, det himmelska Ny-Sverige, och till det ännu bättre, det nya Sverige på den nya jorden.

Människosonen har kommit till nord, har satt sig på härlighets-tronen i Ny-Sverige. Mångtusen avlidna tronmänniskor, som varit främlingar i det kalla Thule och lidit, plågats, ja, pinats till döds av drakens fosterlandsägare, de får nu del av den första uppståndelsen och får tillika med alla förvandlade tronmänniskor bo med det nyfödda folket i det nyfödda landet, det fädernesland som de sökt och nu äntligen funnit och äger. Ja, icke blott det, utan dessa Sveriges tronmänniskor har nu satt sig på troner kring Människosonens tron för att med honom regera (tjäna) vårt folk i tusen år och i alla evigheter (jfr Matt 19:28; Upp 20:4; 22:5).

Så väldiga händelser timar i vårt land, då folket antar Seger-Kristus. När folkhjärtat blir nytt, blir allting nytt. Och då är det slut med rustningar och krig. På sådant ser folket tillbaka med djupaste avsky. Blott en tanke på dessa forna styggelser sprider blygselns rodnad på helig kind. Kanoner och slikt elände fördras nu inte. Till smedjan de förs och plogbillar görs av dem.

Vårt folk har nu en annan krigsmakt. Se här:

Konungars konung, som har all makt i himmel och på jord, sitter på tronen i Ny-Stockholm.

Mångtusen underkonungar och järnspirebärare sitter på tronen med honom.

Fyra miljoner tronmänniskor, som i sin bön får allt vad de vill (Joh 15:7), befolkar vårt land och är en här, som ingen makt på vår jord besegrar.

"Bergget är fullt av brinnande hästar och vagnar" – se där en makt mot vilken intet vapen lyfts (2 Kon 6:16–17).

Överallt i landet står denna ointagliga fästning: **Icke ett hår på ditt huvud förloras Guds vilja förutan** (Luk 21:18).

Och skulle Gud låta folket få lida, kanske intill blods av djuriska grannfolk – ja, då sjunges från Ystad till Haparanda ett: **"Halleluja!"** likt *"bruset av stora vatten och dånet av starka tordön"* (Upp 19:6), så att alla "nyfödda" berg och slätter, åkrar och ängar, floder och sjöar, träd och buskar, blommor och gräs, ja, så att *"allt skapat"* i vårt land öppnar sin mun och *"säger"*: *Honom som sitter på tronen och Lammet vare lov och pris och ära och kraft i evigheternas evigheter* (Upp 5:13).

Ja, bryter något djurfolk in i Ny-Sverige, då blir det ett jubel utan ände och like, ty då har det urgamla folket i högan Nord, fått den höga uppgiften, att såsom martyrfolk lida in kristendomen hos folken till folkfrälsning, såsom de första martyrerna led in kristendomen till tronfrälsning för individernas fåtal.

Eja! Halleluja! Fiendefolk bryter in. Vårt folk gör ej annat motstånd än vägrar att göra synd. Det kan vålla strömmar av blod. Halleluja! Martyrerna slår den heliga kärlekens armar kring sina bödlar in i döden. Varje sådan martyr lägger tusen fiender på knä inför Seger-Kristus. Och var och en av dem drar tusen landsmän ned inför Honom. Halleluja! Det blev en miljon. Och snart ligger hela fiendefolket på knä inför Seger-Kristus.

Ack, ack! Folket i Nordanlandet kan få den höga äran att gå i spetsen för folkmartyrernas skara till frälsning för alla jordens folk, den höga äran att genom sin *folkförnyelse* upphäva prisgivningens dom, så att världsfrälsningens värmebölja kan sänka sig ned och svepa sig kring hela vår kalla jord.

Men så länge vårt folk förkastar Seger-Kristus och därmed förblir ett i grunden antikristiskt folk, så länge är det prisgivet åt vilddjur och djävul och åt den själviska fosterlandskärlekens förödande rustningar och krig.

Vad skall då Kristi tronmänniskor, de uppskrivna, göra? Naturligtvis det som deras "samvete i den helige Ande" bjuder dem (Rom 9:1), nämligen att fly den själviska och själamördande fosterlandskärleken och den djuriska försvarsyran och aldrig ta del i de prisgivas vapenövningar och krig. Denna frihet är dem given i Sveriges grundlag: **"Konungen skall ingens samvete tvinga eller tvinga låta"**. Men om den lagen icke följs, då skall de i ödmjuk frimodighet och i tacksamhet till Gud för martyrskapets nåd glatt be farväl med hemmets alla kära och undergå det världsliga "straffet", som även kan bli döden. Ty här är icke fråga om hyckleri, utan om en så djup samvetssak, skapad av helig Ande, att man går, om så krävs, i tusen dödar för densamma.

Alltså, ni troende i alla kyrkor, ni *måste högre upp!* Er tubuds-kärlek (till Gud och till nästan) måste bli *högre* än hittills, måste bli den *"glänsande och rena"*, som höjer sig över folkegenkärleken och över den själviska fosterlandskärleken som icke möter andra folk med djurets vapen utan med Lammets vapen, som är den vidöppna kärleksfamnen in i döden.

Ja, er kärlek skall vara *"ren"* från det 6:e världsríkets själviskhets-slagg, som håller ert andliga liv blott i knopp. Den skall slå ut i byssusblomman, som sprider sin himmelska doft över hela vårt land och aldrig stinker av folkhat eller av något grepp kring djurvapnet.

Och er kärlek skall vara *"glänsande"*, så att den glänsar och strålar av tusenårshimlen över hela vårt land och detta även in i fängelse och död för er vägran att döda.

Det är just denna kärlekens och livsrättfärdighetens himmelska tusenårsrenhet och tusenårsglans, som skall väcka folkens djupa behov av tusenårsriket och som skall predika ut

vilddjuret och predika in Lammets hos alla jordens folk. Så omätlig vikt ligger på bestigandet av det högre livsplanet.

sid 66–70 (41–44 i pdf)

IV

Folkens prisgivning åt jordens konungar och den stora skökan

Jordens konungar har bedrivit otukt med den stora skökan, och av hennes otukts vin har jordens innebyggare druckit sig druckna (jfr Upp 17:1–2). – Det stora Babylon har berusat alla folk, och med sin trolldom har det förvillat alla folk (jfr 14:8; 18:23).

All kristen överhet har blott en enda uppgift, nämligen: att själv sitta på Kristi tron och i hans kraft och makt övervinna vilddjur, sköka och drake samt att lära sina folk att göra detsamma.

Om det kristna Europas nuvarande kejsare, konungar, presidenter, furstar, biskopar och präster – som tillsammans väl är en miljon – hade suttit på Kristi tron, då hade det funnits en miljon centralöppningar på himlen över Europa med oändliga flöden av segeråd, segerliv och segerfrid till alla dess länder och folk, och då hade världskriget aldrig funnits till.

Men vad har hänt? Jo, detta: flertalet av Europas överhetspersoner har varit vad man kallar världsmänniskor och därmed suttit på vilddjurets och drakens tron och lärt sina folk att göra detsamma. Därmed har de hållit himlen stängd över sina folk och församlingar och istället öppnat avgrundens brunn under dem (Upp 9:2). Och vilken sol- och luftförmörkande rök har icke uppstigit ur denna brunn och svept sig kring Europas folk och frambragt världskrigets svarta natt, där allt ljus är släckt och allt vett försvunnet!

Så fördärvas folken genom "jordens konungar och den stora skökan". O, fasa! Vilket ansvar. Till den kristna överhetens uppgift hör detta: att själv i allt sitt görande och låtande dricka förstabudskärlekens, **allthjärtekärlekens** himmelska segerande eller nykterhetsvin och att lära sina folk och församlingar att i allt sitt görande och låtande dricka detta tuktighetsvin.

Men vad har hänt? Jo, detta: flertalet av Europas överhetspersoner har druckit världskärlekens och mammonstillbedjandets berusande ande eller vin och lärt sina folk och församlingar att dricka detta otuktsvin.

Så har folken berusats av världskärlekens vin och blivit alldeles yrgalna till att "tjäna pengar", kommersa, konkurrera, "jobba" och riva åt sig denna jordens goda och trampa ned och svälta ut de fattiga och svaga. Ja, människorna har druckit sig vettlösa av gud Mammons vin. Och nu håller de på att i sin rusiga fosterlandskärlek använda sina genomförbannade avgudamiljarder till att förgöra varandra och ruinera varandras fädernesland.

Någonting mera vanvettigt och stormgalet än det kristna Europas folkliv under freden, och folkslakt under kriget, har aldrig funnits på vår jord.

Sådant är folkfördärvet genom "jordens konungar och den stora skökan". Vilket ansvar! Vilken räknenskap!

Till den kristna överhetens uppgift hör även detta: att själv sekundligen lägga sin frälsning där Skriften lägger den, nämligen i de två budens kärleks- och rättfärdighetslag, "Andens lag" (Rom 8:2), det enda i himmel och på jord som "gör fri från syndens och dödens lag", som är de tre djurens livsväsen och rikslag, samt att lära sina folk och församlingar att sekundligen lägga sin frälsning i denna Kristi segerlag, Andens lag.

Men vad har hänt? Jo, detta: flertalet av Europas överhetspersoner har lagt sin frälsning utanför Andens lag, och det är skenfrälsning och trolldom. Och så har de "med sin trolldom förvillat alla folken".

Så har det kristna Europa förtrollats. Folkens liv har varit trollpackeritten till världskrigets Blåkulla. Där dansar de häxdansen med djävulen vid avgrundens rand.

Sådant är folkfördärvet genom "jordens konungar och den stora skökan". Vilket ansvar!

Vilken domedag som här stundar för Europas överhet!

Prisgivningen åt de tre djuren gäller de ohörsamma, har vi sett. Men den drabbar även på mångfaldigt sätt de uppskrivna. Det ser vi i världskriget. Mycket av dess nöd och elände får Guds folk undergå. Och även prisgivningen åt jordens av vilddjuret förvildade krafter och makter går över både onda och goda. Jordbävningar, översvämningar, eldsvådor och fördärvlig väderlek, och så vidare, går lika över alla. Ty märk att Filadelfias segervinnare, mot vilka mönstraren på Patmos icke hade någon anmärkning, fick icke löfte att bevaras ifrån världsprovningens stund. Utan de fick blott detta

löfte (enligt grundtexten): *Jag skall bevara dig ut ur provningens stund*, eller enligt nya översättningen: *Jag skall ta vara på dig och frälsa dig ut ur provningens stund* (Upp 3:10).

Det är av omätlig vikt, att människorna får lära sig att se och behjärta prisgivningens järnhårda världsordning, som de drar över sig. Den rör sig blott med minimikravet: *släpp vilddjuret och ta Lammet!* Men i detta krav ändras icke ett jota, icke en prick, även om världen skulle förgås. *Ty Gud kan absolut icke ta vilddjur, sköka och djävul i famn såsom sina barn.*

Ve eder, ni Herrens heliga, om ni icke, så långt ni förmår, visar folken prisgivningens omutliga lag, som de framtingar genom Kristusförfalskningen. Från denna lag räddar ingen försoning, ingen förlåtelse, så länge man stryker ordet Seger. Guds vredes skålar borttogs icke på korset. De utgjuts *nu, nu* i förfärande grad över det kristna Europa. Och de kommer att utgutas i stigande grad, ända tills folken skriver in ordet Seger i hjärta och liv.

Allt Guds ve flyter ur Guds brutna bud. De förkristna folken bröt mot buden i hjärtat; därav deras prisgivning och allt deras ve och elände.

De kristna folken bryter även mot dessa bud. Men dessutom bryter de mot Seger-Kristus, som är Guds bud i personlig gestalt, och förfalskar honom till en budlös, det är segerlös, Kristus. Därmed går de miste om Andens frälsande lag, de två budens kärlek och livsrättfärdighet och förblir själviska mot Gud och mot varandra. Därav deras prisgivning och allt deras ve och förbannelse, som nu från folkens förgiftade källor och floder (Upp 16:4) mynnat ut i prisgivningens blodhav, där allt som är kvar av liv i Guds bud nu dör.

Denna åt laglösheten och lagförbannelsen prisgivna värld, som nu söljar jord och hav med dyrbart brödrabod och håller på att ta livet av sig själv – denna hemska värld är just det hemska vinträd, vars druvor mognat för skörd av eldens ängel och för "Guds vredes stora vinpress" (Upp 14:18–20). I denna vrede ligger organiskt något av "Guds den allsmäktiges grymma vrede" över de antikristiska folken (19:15). Världskrigets blodhav är en akt av denna vrede. Flera akter kommer, om så behövs, med stegrad vredesgrymhet, ända tills folken, skräckslagna och hjärtskrämda över sin synd och sitt syndastraff, kryper ned på knä inför folkens Konung och anropar hans barmhärtighet.

Grym är Guds vrede, men aldrig så grym att han släpper sin värld; blott så grym som den tvingas att vara för att frälsa en värld. Han ställer folken en gång på paradisdjorden i tusen år och sedan på den nya jorden i evigheters evigheter.

Det kommer en dag, då världskrigets skamfläck för evigt plånas ut, världsfrälsningens stora dag, då folken i Guds och Kristi kärlek sluter varandra i famn och med ångerns blekhet och blygselns rodnad ber varandra om förlåtelse.

Och det kommer en dag, den härligaste av alla, då Rysslands, Tysklands och Englands folk, ja, alla jordens och dödsrikets folk (och alltså även vårt folk) skall börja sin vandring i det nya Jerusalems ljus, en vandring i stigande härlighet och fröjd utan att någonsin nå någon ände. Halleluja, Halleluja! Amen.

sid 76–84 (47–52 i pdf)

På Sions berg vid det sista vilddjursskiftet

De två härarna

Men du kristna vilddjursvärld, som släcker ditt djävulska hat i dina bröders blod, det kommer en dag, då du skall se dig själv *just sådan*, som Johannes såg dig. Den dagen ligger du i dina gärningars press, som trampas av ”Konungars konung”, vars skarpa svärd och hårda järnspirestycke krossar i grund ditt förhärdade hjärta, på vilket han klappat i tusentals år (Upp 19:15–16).

Men – då du skördat det du sått (Gal 6:7) och då Guds ”grymma vrede” fullbordats på dig, du grymma kristenhet (Upp 15:1, 8; 19:15) – då gryr både *din* och *jordens* frälsningsdag, den tusenåriga. Och då sjunger kristallhavets segervinnare världsfrälsningens härliga sång: *Stora och underbara är dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige... alla folk skall komma och tillbe inför dig* (15:3–4). Ja, hemsk var synen i det 13:e kapitlet. Men härlig är synen på Sions berg, den härligaste på ofrälst jord.

Där såg Johannes just motsatsen till hela det världsfördärv, som han nyss hade sett. Istället för drake och vilddjur såg han Lammet, istället för vilddjurets namnmärkta såg han Lammets namnmärkta och istället för vilddjurshav och vilddjurstillbedjande jord såg han Sions höga och härliga berg.

Den förra synen visar alltså det ondas konung, denna världens furste och gud, och hela hans väldiga här. Den består av många hundra

miljoner människor. Ty den utgörs av *”alla folk”*, framför allt av de kristna folken, som går i spetsen för allt ont på vår jord.

Den senare synen visar det godas konung och hans lilla här, blott 144 000, ett bildligt tal.

Båda dessa härar såg Johannes färdiga till strid med varandra. Han säger: Vilddjuret och de tio konungarna (just de kristna konungarna) skall ge sig i strid med Lammet; men Lammet, jämte de kallade och utvalda och trogna, som är med det, skall övervinna dem (Upp 17:12–14).

Dessa *”kallade och utvalda och trogna, som är med det”* (nämligen med Lammet) är just de 12 gånger 12 tusen på berget, vilka även i vår text sägs vara *”med det”* (nämligen med Lammet, 14:1). Vad det vill säga, att de är med Lammet, ser vi av dessa ord: *De följer Lammet, varthelst det går*. Ja, i snart 2 000 år har de följt Lammet även in i stridernas kvalfullaste död. Och i den blodiga tid, som nu brutit in, får de följa med in i svårare strider än någonsin. Nåväl, kom, dagar ni röda och rensa den kvava och giftiga luften!

Båda härarna såg Johannes uppställda mot varandra till den sista striden. Han säger: Och jag såg vilddjuret och konungarna på jorden med sina härskaror samlade för att utkämpa sin strid med honom, som satt på hästen och med hans härskara (Upp 19:19).

Vilka är då de 12 gånger 12 tusen på Sions berg? Det ser vi nu tydligt. *De är alla de på den djurtillbedjande jorden, som har sina namn skrivna i livets bok, det slaktade Lammets, och som antyds i den hemska synen såsom de enda på jorden, vilka icke tillber vilddjuret* (13:8). Och strax efter denna syn framträder plötsligt och till salig häpnad för Johannes dessa hjältar i en särskild syn, såsom segerhären med Lammet på Sions berg. Deras hjältenamn i livets bok strålar här i evig glans på deras pannor såsom Guds och Lammets namn.

Hjältemännen och hjältekvinnorna på Sions berg är ett med segervinnarna på kristallhavet (Upp 15:2), ett med den stjärnekrönte Solkvinnan i öknen (12:1, 6), ett med de tillbedjare i Guds tempel, som håller förstabudsmåttet (11:1), ett med den 7:e basunens bokätare (10:8–11), ett med dem som håller Guds bud och har det Jesu vittnesbörd, som är profetians ande (12:17; 19:10), ett med alla dem, som med Johannes delar bedrövelsen och riket och ståndaktigheten i Jesus (1:9), ett

med alla dem, som ur den stora bedrövelsen kommer inför Guds tron (7:14–15).

Hären på berget är Herrens heliga bland alla folk under fåtalsfrälsningens eller förstlingsfrälsningens tid, som räcker intill folkfrälsningens tid. Också kallas de förstlingen från jorden och från människorna. De är alltså blott den lilla förstlingskärven från åkern åt Gud och Lammet. Men i sinom tid får Gud och Lammet även *den stora skörden*, varav de är förstlingen. Och denna skörd är ”*alla folk*” på folkfrälsningens stora och härliga dag.

sid 93–95 (58–60 i pdf)

De två namnen

De två härarna skiljs på sina namnmärken. Lammets här har Lammets namn och dess Faders namn skrivet på sina pannor.

Vilket är då Faderns namn? Det sade han till Mose i dessa ord: ”Så skall du säga till Israels barn: **Jag är** har sänt mig till eder” (2 Mos 3:13–15). Hans namn är alltså **Jag är**. Och han tillägger: ”Detta skall vara mitt namn evinnerligen, och så skall man nämna mig från släkte till släkte.

I Faderns namn **Jag är** ligger detta: **Jag är** livet och livets källa evinnerligen; **Jag är** sanningen och sanningens källa, ljuset och ljusets källa, glädjen och glädjens källa, heligheten och helighetens källa, kärleken och kärlekens källa, och så vidare – evinnerligen.

Vilket är då Lammets namn? Naturligtvis detsamma som Faderns. Ty såsom Fadern har liv i sig själv, så har han även gett åt Sonen att ha liv i sig själv (Joh 5:26). Alltså, såsom Fadern heter **Jag är**, så har han även gett åt Sonen att heta **Jag är**. Och på detta **Jag är** lade Sonen hela vikten: **Jag är** vägen, sanningen och livet, **Jag är** världens ljus, **Jag är** livets bröd, och så vidare. Alltså heter Fadern **Jag är** (av, genom och i mig själv) och Lammet heter **Jag är** (av, genom och i Fadern).

När nu Gud kallar en människa till det eviga livet i Guds Son, då ”kallar han henne vid namn”, alltså ett namn som hon redan har (Jes 43:1; Joh 10:3). Och vilket är det? Naturligtvis det namn med vilket hon är inskriven i livets bok från världens grundläggning (Upp 13:8). Vad är det för ett namn? Just det hjältenamn, i kraft av vilket drake och vilddjur aldrig kan bringa henne att tillbe sig, just det namn, som segerhären på Sions berg har på sina pannor. Och det namnet

är Lammets och dess Faders namn, alltså namnet **Jag är**. I livets bok, som är Gud och Lammet, står hjältarna på Sions berg inskrivna med namnet **Jag är**, och det redan av evighet, då Gud såg dem såsom drakens och vilddjurets besegrare.

Men sedan människan i kallelsen kallats vid namn, måste hon *uttala*, det vill säga *leva* sitt namn. Det blir henne möjligt genom namngåvan i nyfödelsen. Från Fadern utgår skapareordet: **Du är**. Straxt är hon till som ett **Jag är**. Namngåvan är alltså Guds och Lammets **Jag är**, fött i gestalten av hennes **Jag är**. Eller Guds och Lammets ande (namnande) har tagit pingstbostad i henne såsom individuell namnande.

I denna namnande kan och måste hon uttala sitt namn. Hon måste med hjärta och vilja, med känsla och tanke, med förstånd och förnuft, ja, med hela sin varelse ut i fingrar och tår säga: **Jag är** i Guds och Lammets **Jag är**, ja, med hela sin varelse säga: **Jag är** sanningen i Lammet-Sanningen, **Jag är** livet i Lammet-Livet, **Jag är** ljuset i Lammet-Ljuset, heligheten i Lammet-Heligheten, rättfärdigheten i Lammet-Rättfärdigheten, kärleken i Lammet-Kärleken, och så vidare. Ur detta **Jag är**, som är gudsbarnet, flyter **Jag gör**, som är barnets verk, lätt och naturligt som bäcken ur källan. Men utan barnet **Jag är** finns aldrig barnet **Jag gör**.

Så uttalar hon sitt namn, nämligen genom att sekundligen vara ett **Jag är** i Guds och Lammets **Jag är**. Det går givetvis icke en sekund utan synd. Här blir 5:e bönen i Fader vår lika daglig som brödet. Och mönstraren på Patmos är aldrig ”kinkig i småsaker”. Icke ett ord till Smyrnas och Filadelfias hjältar om den synd, som de naturligtvis hade, likaväl som Asiens störste hjälte Johannes (1 Joh 1:8)!

”Så skall man nämna mig från släkte till släkte”, nämligen genom att uttala (leva) hans namn. Ty Gud kan aldrig nämnas vid namn med tungan blott, utan med hela varelsen på en gång eller genom att sekundligen vara ett namn i hans namn. Och den som så nämner Gud vid namn, han står en hjälte bland hjältarna på Sions berg med Lammets och dess Faders namn på sin panna. Den som har ögon, han ser det namnet.

sid 95–97 (60–61 i pdf)

Det sista vilddjursskiftet

Väl den som nu står med Lammet på Sions

berg! Ty nu skakas världen förskräckligt och kommer att skakas fasansfullt. Allt som ej står på frälsningens berg, skall vräkas omkull och i kras (Matt 7:24–27).

Svårt har folken nu haft i de gångna tre åren, men mycket svårare kommer. Ännu bättrar de sig icke, utan griper sig allt hårdare fast i sin rövade värld och hädar himlens Gud med sin kristendom. Därför måste hans hand bli så tung och hans grepp så hårt kring trotsig nacke, att hela världen sjunker ned vid hans fot som ett slaktat djur på *"Guds stora gästabuds"* dag (Upp 19:17–18).

Vår tid är en allvarstid såsom ingen tillförne. Ty nu skiftas världsriken och världsvilddjur för sista gången. Det sjätte går under och det sjunde träder in. Det förra är det skenkristna, det senare det antikristiska världsriket. Det förra är skökodömet, det senare är demondömet.

Det sjättes grundprägel är den kristna världsförvillelsen, världsskandalen, som ledde till det nuvarande krigets världsskandal. Denna världsförvillelse beskrivs så: *Jordens konungar har bedrivit otukt med den stora skökan, som berusat och med sin trolldom förvillat alla folk* (Upp 17:1–2; 14:8; 18:23).

Väl den som nu står med Lammet på Sions berg! Ty i och med det antikristiska världsrikets inbrott uppgår Harmageddons martyrdag (Upp 16:13–16; 17:14). Dess hemska morgonflammar

ser vi nu i öster. I Finland och Ryssland segnar även tusentals heliga ned i blodig martyrdöd och avfällingar i mängd förlorar sitt eviga liv.

Revolutionens gudsdom ligger i luften. Och nu går det fort. Kanske förr än vi tror, skall vår gamla djurstat och djurkyrka brytas ned till rättvist straff för tusenårigt motstånd mot Kristi ande; och då skall Sveriges jord dricka även de heligas blod. Då skall det visa sig vilka som står på Sions berg.

Icke *"ifrån"*, utan *"ut ur"* världsprövningens "stund" skall de heliga frälsas (Upp 3:10).

Ja, in i och fram igenom demonrikets martyrtid går deras smärteväg. Men icke längre. Ty när detta rike fyllt sitt gräsliga syndamått och de slaktades antal är fullt (6:11), då upprycks, Herren till mötes, de heliga, som då lever. Och strax löses jordens 4 vindar (7:1–3) till den fasans dom som bryter ned hela den demoniska världen till en måltid åt himlens fåglar på *"Guds stora gästabuds"* dag.

Men nu gryr världsfrälsningens härliga dag, då *"alla folk skall tillbedja inför folkens konung"* (15:4). Se, där står även vårt folk, både dess höger och dess vänster, som nu i pressen och gästabudet frigjorts från djuret, ja, hela vårt folk med undantag av dem som gjort sig ofräsbara! *Stora och underbara är dina verk Herre Gud, du Allsmäktige!*

sid 102–109 (64–69 i pdf)

Frågor för samtal

De två vilddjurstågen i Stockholm

Försvaret

1. Lammets järnspira

Vad menar Wetterlund med: – "folkfrälsning" ?

– Lammets järnspira och andebytet ?

2. Vildjurets järnspira

Varför skriver W att:

– "Allt krig (även försvarskrig) är synd." ?

– "Alltså har Kristus och Petrus gjort krigstjänsten till en frivillig sak för en sann kristen; och ingen överhet i världen har rättighet att göra den till en tvångssak." ?

Säkert mycket kontroversiella synpunkter för en präst i Svenska kyrkan under den rustningshysteri som rådde 1914.

– Vad tycker vi?

– Vad är enligt W skillnaden mellan det han kallar det sjätte nuvarande världsriket och det sjunde, kommande?

W tror att det kommer en tid då varje kristen måste vägra vapen, i det han kallar det sjunde världsricket (utfrån Bibelns profetior).

- Hur ska vi se på det?

De kristnas världskrig

För W var första världskriget något helt avgörande i världshistorien, ett skifte i den profetiska historien och av en helt annan dimension än alla andra krig, t ex 30-åriga kriget.

Vad säger vi som läser det han skriver 100 år senare, med helt andra perspektiv?

- Förstår vi varför han resonerar som han gör?
- Kan vi hålla med?

Vad menar W med:

- ”Kristi kristendom” ?
- ”Skenkristendom”, ”förstabudslös” och ”kristna skökkyrkan” ?
- ”Sverige är byssusfolkets fädernesland, men icke det nuvarande Sverige.” ?

Vid det ”gyllene altaret” på världskrigets dag

- Hur reagerar vi på berättelsen om att kristna runt världen kallas till bön vid avgörande ögonblick i världskriget?
- Vågar vi tro att vi i bön kan ändra världshistoriens gång?

En prisgivningens världsdöm

”Seger-Kristus” är Ws eget uttryck och han lägger oerhört stor vikt vid det.

- Vad lägger han egentligen i det?

I Folkens prisgivning åt ohörsamhet

- Varför prisger (utlämnar) Gud, och vilket är Guds mål?
- Vad menar W med ”folkfrälsning” ?

III Världens prisgivning åt den onde

- Vad tror vi om visionen om ”det för-tusenårs folkfrälsta Ny-Sverige” och martyrskapet. ?
- Hur ska troende ”väcka folkens djupa behov av tusenårsriket” ?

IV Folkens prisgivning åt jordens konungar och den stora skökan

- Vad menar W när han skriver: ”Grym är Guds vrede, men aldrig så grym att han släpper sin värld” ? – Tolkar han bibeln rätt?

På Sions berg vid det sista vilddjursskiftet

De två härarna

- Vad menar W. med ”fåtalsfrälsningens tid” och ”folkfrälsningens tid” ? Tolkar han bibeln rätt?

De två namnen

Vad betyder Faderns namn ”**Jag är**”, Lammets namn ”**Jag är**” och hur blir vårt namn ”**Jag är**” ?

Det sista vilddjursskiftet

- Vad är enligt W skillnaden mellan det sjätte nuvarande världsricket och det sjunde, kommande?
- W: Icke ”ifrån”, utan ”**ut ur**” världsprovningens ”stund” skall de heliga frälsas. – Varför ?